

А. О. Логвиненкоздобувач кафедри конституційного і адміністративного права
Національного авіаційного університету

ПОЗАСУДОВА ПРОЦЕСУАЛЬНА КОМПЕТЕНЦІЯ СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ: СУТНІСТЬ І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Стаття присвячена визначенню єдиної категорії, яка б охоплювала правосуб'єктність суб'єктів публічної адміністрації як у судовій, так і у позасудовій їх діяльності, визначенню засад застосування цієї категорії щодо позасудової діяльності зазначених суб'єктів, формуванню на цій основі пропозицій щодо вдосконалення чинного адміністративного законодавства.

Обґрунтовано, що процесуальна компетенція суб'єктів публічної влади у позасудових адміністративних юрисдикційних провадженнях має розглядатися не тільки з позиції сукупності їхніх прав, обов'язків і повноважень у цих провадженнях, але й включати правосуб'єктність як здатність брати участь у цих провадженнях.

Визначено, що є підстави для систематизації компетенції суб'єктів публічної влади за ознакою сфери її реалізації та правової природи норм права, у яких вона закріплена, на матеріальну та процесуальну. Процесуальною компетенцією визначено компетенцію суб'єкта публічної влади у конкретному юрисдикційному адміністративному провадженні. Вказано, що положення щодо взаємозв'язку категорій «повноваження», «сфера відання», «функції» можуть бути застосовані й щодо компетенції у процедурних правовідносинах. Отже, доведено, що компетенція суб'єкта публічної влади може розглядатися як основа його правосуб'єктності не тільки у матеріальних адміністративних правовідносинах, але й у процесуальних.

Обґрунтовано, що з метою закріплення процесуальної компетенції суб'єктів публічної адміністрації у позасудових адміністративних юрисдикційних провадженнях, зокрема провадженнях щодо розгляду скарг, необхідно внести зміни до ч. 1 ст. 16 Закону України «Про звернення громадян», виклавши її в такій редакції: «Суб'єктом розгляду скарги на дії чи рішення органу державної влади, органу місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, об'єднання громадян, засобів масової інформації, посадової особи є вищий у порядку підлеглості орган або посадова особа, якщо інше не передбачене законом».

Також визначено, що перспективним напрямом подальших досліджень є розвиток поняття процесуальної компетенції суб'єктів публічного адміністрування як основи їх адміністративної процесуальної правосуб'єктності.

Ключові слова: суб'єкти публічної влади, юрисдикційна діяльність, неюрисдикційна діяльність, процесуальна компетенція, правовий статус.

Постановка проблеми. Стратегією розвитку наукових досліджень Національної академії правових наук України на 2016–2020 рр. [1] одним із пріоритетних напрямів розвитку правової науки визначено, зокрема, розвиток правових механізмів захисту прав людини. Стратегією реформування державного управління України на 2016–2020 рр. [2] вказано на дублювання та нечіткість визначення повноважень суб'єктів публічної влади як одного з чинників кризового стану державної служби сьогодні. Одним із чинників ефективності правового регулювання визначається єдність підходів до врегулювання суспільних відносин.

Поняття адміністративного процесу сьогодні є сформованим у доктрині адміністративного права і є єдиним як для судової, так і для позасудової діяльності, як для юрисдикційної (пов'язаної з вирішенням спору або здійснення правоохоронної діяльності), так і для неюрисдикційної. Попри наведене, немає єдиних підходів до визначення правового статусу суб'єктів публічної адміністрації у судовій та у позасудовій діяльності. Зокрема, базовим поняттям стосовно правового статусу зазначених суб'єктів завжди виступала їх правосуб'єктність як здатність бути суб'єктами відповідних правовідносин. Втім, якщо в адміністративному судовому

процесі зазначене поняття закріплене безпосередньо (ст. 43 Кодексу адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 р. № 2747-IV (далі – КАС України)) [3], то у сфері позасудової адміністративної діяльності законодавством не продемонстровано єдиного підходу до термінології щодо здатності зазначеного суб'єкта брати участь у відповідних провадженнях. Така спроба мала місце при спробі прийняття Адміністративно-процедурного кодексу у 2012 р. [4], в якому цим питанням була присвячена стаття. Втім, зазначений кодекс залишився на папері, й альтернативи йому дотепер не прийнято. Відсутня єдність у сприйнятті правової природи правосуб'єктності суб'єктів публічної адміністрації й у доктрині адміністративного права, оскільки, розглядаючи питання конкретних видів адміністративних проваджень, дослідники обмежуються проблематикою спеціального правового статусу уповноважених суб'єктів виключно в межах цих проваджень. Прикладом наслідків окресленої теоретичної проблеми можливо вказати на дублювання окремих положень законодавства стосовно суб'єктів і порядку розгляду скарг, зокрема Закону України «Про звернення громадян» від 02 жовтня 1996 р. № 393/96-ВР (далі – Закон «Про звернення громадян») [5] та окремих актів спеціального законодавства, про що детальніше буде вказано нижче.

Отже, актуальною є проблематика вироблення єдиних засад правового регулювання правового статусу суб'єктів публічної адміністрації як у судовій, так і в адміністративній позасудовій діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання компетенції суб'єктів публічної влади сьогодні отримали значну увагу науковців. Так, слід вказати на роботи О.Д. Лазор, О.Я. Лазор, Т.Є. Недашківської, О.Ю. Оболенського, Ю.А. Тихомирова, О.В. Хорошенко та ін. Водночас у наявних роботах науковців зазначена категорія розглядається насамперед як права, обов'язки, повноваження у конкретних правовідносинах. Натомість вирішення наведеної проблематики передбачає опрацювання цього поняття саме як потенційної здатності суб'єкта публічної влади брати участь у конкретних правовідносинах, виходячи з поточних його правових властивостей. У цьому аспекті зазначена категорія практично не отримала наукової уваги.

Метою цієї статті є визначення єдиної категорії, яка б охоплювала правосуб'єктність суб'єк-

тів публічної адміністрації як у судовій, так і у позасудовій їх діяльності, визначення засад застосування цієї категорії щодо позасудової діяльності зазначених суб'єктів, формування на цій основі пропозицій щодо вдосконалення чинного адміністративного законодавства.

Виклад основного матеріалу. Адміністративний процес сьогодні є достатньо широким поняттям, що включає в себе як судову, так і позасудову діяльність суб'єктів публічної адміністрації [6, с. 260]. Поняття «правосуб'єктність» як юридична категорія відображає здатність особи бути учасником конкретного правовідношення та суб'єктом права загалом, бути носієм суб'єктивних прав і юридичних обов'язків [7, с. 721]. Правосуб'єктність є загально-правовою категорією, притаманною не тільки адміністративному, але й іншим галузям права, а отже, її можна вважати базовою категорією для характеристики правового статусу суб'єкта публічної адміністрації як у судовому, так і у позасудовому адміністративному юрисдикційному провадженні.

Правосуб'єктність суб'єкта публічної адміністрації в адміністративному судовому провадженні (адміністративному судочинстві) визначається законодавчо закріпленим адміністративним процесуальним статусом, який суб'єкт може займати [8, с. 100–101]. Зазвичай він займає процесуальне положення сторони (ч. 1 ст. 46 КАС України), хоча може займати й положення суб'єкта, котрий звертається на захист прав іншої особи на підставі закону (ст. 53 КАС України). Особа, яка обіймає посаду суб'єкта публічної адміністрації, може бути залучена до участі в адміністративному судовому й інших процесуальних статусах: свідок (ст. 65 КАС України), експерт (ст. 68 КАС України) тощо. Втім, у таких випадках доводиться констатувати відсутність зв'язку між адміністративним матеріальним та адміністративним процесуальним статусом такої особи.

У доктрині адміністративного права немає єдиного усталеного поняття правосуб'єктності суб'єкта публічної адміністрації у позасудових юрисдикційних адміністративних провадженнях.

Розгляд питання щодо вказаної правосуб'єктності зумовлює постановку питання щодо визначення власне системи позасудових юрисдикційних адміністративних проваджень. Необхідно вказати, що сьогодні немає усталеної думки науковців щодо розмежування

юрисдикційних і неюрисдикційних адміністративних проваджень. Відповідь на це питання пов'язується у юридичній літературі зі співвідношенням понять адміністративного процесу у широкому та вузькому розумінні. Так, у вузькому розумінні адміністративний процес включає діяльність суто щодо розгляду спорів або є сферою правоохоронної діяльності, тобто діяльності, пов'язаної зі вчиненням правопорушень і реагуванням на такі правопорушення [9, с. 25]. У широкому розумінні адміністративної діяльністю охоплюється й діяльність з виконання усіх функцій публічного адміністрування, наприклад, управління об'єктами державної власності, наданням адміністративних послуг, стратегічним плануванням [10]. Питання співвідношення широкого та вузького змісту адміністративного процесу виходить за межі цієї статті. Втім, для цілей подальшого дослідження прийнятною є позиція щодо визначення адміністративного юрисдикційного провадження у взаємозв'язку з адміністративним процесом у вузькому розумінні, тобто з діяльністю щодо розгляду спорів про право або щодо запобігання правопорушенням чи реагування на вчинені правопорушення.

Дослідження зазначених та інших проаналізованих наукових підходів надає підстави для висновку, що визначальною особливістю адміністративних юрисдикційних проваджень можливо визнати застосування до певного суб'єкта обмежень за наслідками їх здійснення. Таким чином, серед адміністративних юрисдикційних проваджень можливо виділити: провадження в адміністративному суді (здійснення правосуддя); позасудові адміністративні провадження, що мають зазначену вище спрямованість.

Правосуб'єктність суб'єктів публічної адміністрації вже була предметом розгляду вище, тому надалі необхідно зосередитися на питаннях правової природи такої правосуб'єктності в адміністративних юрисдикційних позасудових провадженнях.

Проектом адміністративно-процедурного кодексу України 2012 р. визначено засади врегулювання такої правосуб'єктності. Так, ст. 25 врегульовано такі питання щодо особи, а ст. 29 – щодо адміністративного органу. Втім, зазначений нормативний акт залишився на папері, а серед наукових напрацювань немає єдиних підходів до наведеного питання. Виходячи з наведеного, необхідно звернутися до

базових усталених категорій адміністративного права, що характеризують правовий статус суб'єктів публічного адміністрування.

Поняття правового статусу є загалом усталеним у сучасній правовій доктрині. Під ним розуміється сукупність прав та обов'язків осіб – фізичних і юридичних [7, с. 717]. Стосовно суб'єктів публічного адміністрування, то їх правовий статус можливо вважати похідним від такого статусу юридичної особи, щодо якого використовується термін «компетенція» [7, с. 717].

Хрестоматійною можливо вважати позицію Ю.С. Педька стосовно визначення поняття «компетенція». Такий термін визначається у трьох аспектах як: сукупність повноважень; сукупність функцій; сфера відання. Термін «компетенція» застосовується виключно стосовно органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб. Принциповою відмінністю компетенції від правового статусу приватного суб'єкта можна вважати її цільовий характер, оскільки повноваження мають реалізовуватися, а функції мають здійснюватися виключно з метою виконання завдань, що закріплені за певним суб'єктом публічної влади. З цією ж метою закріплюється і їх сфера відання [7, с. 388].

У контексті цього дослідження привертає увагу такий аспект визначення компетенції, як закріплення «сфери відання» за конкретним суб'єктом публічної влади, а також його функції.

Так, предметом відання можна визначити певну сферу суспільних відносин, на які поширюється владний вплив суб'єкта публічної влади відповідно до закону. Функціями суб'єкта публічної влади можливо вважати його основні види й напрями діяльності, закріплені законом [11]. Повноваження суб'єкта публічної влади визначаються як його визначені законом права й обов'язки. Ці права й обов'язки закріплюються за ним для виконання його функцій [7, с. 655].

Порівняння зазначених понять у взаємозв'язку з усталеною теорією правовідносин у доктрині права дозволяє дійти висновку про їх певною мірою різноплощинний характер. Так, повноваження (права й обов'язки) характеризують насамперед правовий статус суб'єкта публічної влади у конкретному правовідношенні. Натомість сфера відання та функції визначають сферу та спрямованість діяльності суб'єкта. Цільовий характер компетенції взагалі та повноважень зокрема дозволяє зробити

висновок, що сфера відання суб'єкта публічної влади, а також його функції визначають можливість належності такому суб'єкту того чи іншого повноваження. Крім того, у разі наявності такого повноваження зазначені категорії визначають напрями його реалізації. Таким чином, можливо зробити висновок, що функції та сфера відання визначають можливість суб'єкта публічної влади вступати у певні адміністративні правовідносини.

Отже, компетенція суб'єкта публічної влади може розглядатися не тільки як сукупність його конкретних повноважень у конкретному адміністративному правовідношенні, але й як категорія, що визначає його правосуб'єктність стосовно конкретного правовідношення.

Наведене вище визначення компетенції суб'єкта публічної влади передбачає закріпленість відповідних повноважень у законі. Термін «закон», як відомо, може вживатися не тільки у значенні «вид нормативно-правових актів», але й у широкому, позначаючи власне законодавство. За таких умов права й обов'язки суб'єкта публічної влади можуть визначатися не тільки нормативними актами, що регулюють їх діяльність безпосередньо (наприклад, положеннями щодо них), але й іншими актами законодавства. Виходячи з наведених вище визначень понять «компетенція» та «повноваження» можна зробити висновок, що такими актами можуть бути визначені будь-які, якими встановлюються права й обов'язки зазначених суб'єктів у конкретних правовідносинах. За таких умов відповідними нормативними актами можна визнати й КАС України, і акти, що визначають питання окремих видів адміністративних юрисдикційних проваджень (наприклад, Закон України «Про звернення громадян» від 02 жовтня 1996 р. № 393/96-ВР (далі – Закону «Про звернення громадян») [5], яким визначаються засади розгляду, зокрема, скарг громадян на рішення, дії, бездіяльність суб'єктів публічної влади).

Досліджуючи конкретні види адміністративних юрисдикційних проваджень, науковці розглядають правовий статус суб'єктів публічної влади у них у межах спеціального. Основними питаннями, які привертають наукову увагу, можна вважати: ознаки, підстави ініціювання відповідних проваджень, строки, стадії [6, с. 270–271]. Попри наведене, характеризуючи правовий статус суб'єкта владних повноважень у таких провадженнях, можливо вказати про притаманність його усіх ознак компетенції.

Так, процедурні права у таких провадженнях мають реалізовуватися відповідно до визначених законом завдань таких проваджень. Реалізація ж таких процедурних завдань визначається, зокрема, завданнями суб'єкта владних повноважень, що є стороною у конкретному провадженні. Так, у дисциплінарному провадженні право представника суб'єкта владних повноважень на ознайомлення з матеріалами дисциплінарної справи має бути спрямоване на з'ясування обставин справи, уточнення своєї позиції тощо. Але напрям такого з'ясування й уточнення має збігатися із завданнями конкретного суб'єкта – підтримання дисципліни серед власних службовців для забезпечення виконання завдань своєї діяльності.

З наведеного випливає, що компетенція суб'єкта владних повноважень як сторони дисциплінарного провадження визначена, окрім актів матеріального адміністративного права, ще й процедурними актами, які визначають правила конкретного дисциплінарного провадження. Більше того, зазначені акти регулюють такі відносини у тісному взаємозв'язку. З іншого ж боку, зміст процедурних правовідносин є достатньо специфічним щодо норм адміністративного матеріального права, що зумовлене призначенням процедурних правовідносин – визначення порядку реалізації норма матеріального адміністративного права [12, с. 180]. Саме таке призначення постає причиною постійної тенденції до уніфікації процедурного регулювання, оскільки різні норми матеріального адміністративного права можуть регулюватися в одному або подібних порядках. Свідченням цього й була зазначена вище спроба прийняття Адміністративно-процедурного кодексу, завданням якого й була визначена наведена уніфікація процедурного регулювання.

Отже, є підстави для систематизації компетенції суб'єктів публічної влади за ознакою сфери її реалізації та правової природи норма права, у яких вона закріплена, на матеріальну та процесуальну. Процесуальною компетенцією слід визначити компетенцію суб'єкта публічної влади у конкретному юрисдикційному адміністративному провадженні. Наведені вище положення щодо взаємозв'язку категорій «повноваження», «сфера відання», «функції» можуть бути застосовані й щодо компетенції у процедурних правовідносинах. Таким чином, компетенція суб'єкта публічної влади може розглядатися як

основа його правосуб'єктності не тільки у матеріальних адміністративних правовідносинах, але й у процесуальних. Такий теоретичний підхід дозволяє усунути конкретні недоліки у правовому регулюванні здатності відповідних суб'єктів брати участь у окремих адміністративних юрисдикційних провадженнях.

Так, нормою ч. 1 ст. 16 Закону «Про звернення громадян» визначається суб'єкт прийняття скарг на рішення, дії, бездіяльності суб'єкта публічної влади – вищого органу або посадової особи. Необхідно зазначити, що назва статті «Розгляд скарг громадян» дозволяє зробити висновок про концептуальний збіг суб'єкта прийняття скарги та суб'єкта її розгляду в одному суб'єкті. Крім того, звертає на себе увагу закритий характер диспозиції зазначеної частини, який виражається у відсутності у ній слів на кшталт «якщо інше не передбачено законом».

Відповідно до ч. 2 ст. 74 Закону України «Про виконавче провадження» від 02 червня 2016 р. № 1404-VIII (далі – Закон «Про виконавче провадження») [13] суб'єктом розгляду скарги на рішення, дії, бездіяльність державного виконавця є начальник відділу, котрому безпосередньо підпорядкований державний виконавець. Відповідно до п. 9 ч. 2 ст. 17 Закону України «Про державну службу» від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII (далі – Закон «Про державну службу») [14] суб'єктом розгляду скарг на рішення, дії, бездіяльність державного службовця є керівник державної служби (крім державних службовців категорії «А»). Відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 2 Закону «Про державну службу», керівником державної служби є особа, яка обіймає вищу посаду в державному органі.

Отже, спеціальне законодавство по-іншому визначає суб'єкта розгляду скарги, аніж положення Закону «Про звернення громадян». Необхідно констатувати дублювання норм між Законом «Про звернення громадян» і Законом «Про виконавче провадження», а також колізію між Законом «Про звернення громадян» і Законом «Про державну службу». Вирішення цих недоліків правового регулювання можливо із застосуванням отриманих вище теоретичних положень. Крім того, єдність засад процедурної форми в адміністративному процесі свідчить про можливість використання підходу законодавця у врегулюванні питань адміністративної процесуальної правосуб'єктності у КАС України. Зокрема, у статтях КАС України визначається коло суб'єктів, які мають таку правосуб'єктність

(адміністративну процесуальну правоздатність та адміністративну процесуальну дієздатність): суб'єкти публічної влади, фізичні та юридичні особи (ч. 1 ст. 43 КАС України).

Таким чином, визначення процесуальної компетенції сутністю правосуб'єктності суб'єкта публічного адміністрування у конкретних правовідносинах диктує необхідність закріплення у законодавстві можливості відповідних суб'єктів бути учасником у відповідних правовідносинах. З метою закріплення процесуальної компетенції суб'єктів публічної адміністрації у позасудових адміністративних юрисдикційних провадженнях, зокрема провадженнях щодо розгляду скарг, необхідно внести зміни до ч. 1 ст. 16 Закону України «Про звернення громадян», виклавши її в такій редакції: «Суб'єктом розгляду скарги на дії чи рішення органу державної влади, органу місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, об'єднання громадян, засобів масової інформації, посадової особи є вищий у порядку підлеглості орган або посадова особа, якщо інше не передбачене законом». Такою редакцією норми закріплюється: а) коло суб'єктів, які мають можливість (правосуб'єктність) щодо розгляду скарг громадян; б) закріплюється відкритий характер диспозиції на відміну від існуючого закритого, що позбавляє можливості говорити про існування недоліків у правовому регулюванні. Щодо ж внесення змін до наведених вище актів спеціального законодавства, то формулювання внесення до них змін вимагає проведення додаткових теоретичних досліджень, що виходить за межі завдань цієї роботи.

Виключення слів, які стосуються звернення до суду, наявних в актуальній редакції ч. 1 ст. 16 Закону «Про звернення громадян», диктується також тим, що відповідно до ч. 2 ст. 55 Конституції України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР [15] кожен має право оскаржити в судовому порядку рішення суб'єкта публічної влади. Зазначеній нормі надано роз'яснення Конституційним Судом України у рішенні від 25 листопада 1997 р. № 6-зп [16]. Згідно з ч. 3 ст. 8 Конституції України її норми є нормами прямої дії. Таким чином, право на оскарження в суді рішень, дій, бездіяльності суб'єкта публічної влади безпосередньо впливає з положень зазначених норм Конституції України та не потребує додаткового регулювання у галузевих нормативних актах, зокрема у Законі «Про звернення громадян».

Висновки і пропозиції. Проведене дослідження дає підстави для таких висновків.

Процесуальна компетенція суб'єктів публічної влади у позасудових адміністративних юрисдикційних провадженнях має розглядатися не тільки з позиції сукупності їх прав, обов'язків і повноважень у цих провадженнях, але й включати правосуб'єктність як здатність брати участь у цих провадженнях.

Є підстави для систематизації компетенції суб'єктів публічної влади за ознакою сфери її реалізації та правової природи норм права, у яких вона закріплена, на матеріальну та процесуальну. Процесуальною компетенцією слід визначити компетенцію суб'єкта публічної влади у конкретному юрисдикційному адміністративному провадженні. Положення щодо взаємозв'язку категорій «повноваження», «сфера відання», «функції» можуть бути застосовані й щодо компетенції у процедурних правовідносинах. Отже, компетенція суб'єкта публічної влади може розглядатися як основа його правосуб'єктності не тільки у матеріальних адміністративних правовідносинах, але й у процесуальних.

З метою закріплення процесуальної компетенції суб'єктів публічної адміністрації у позасудових адміністративних юрисдикційних провадженнях, зокрема провадженнях щодо розгляду скарг, необхідно внести зміни до ч. 1 ст. 16 Закону України «Про звернення громадян», виклавши її в такій редакції: «Суб'єктом розгляду скарги на дії чи рішення органу державної влади, органу місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, об'єднання громадян, засобів масової інформації, посадової особи є вищий у порядку підлеглості орган або посадова особа, якщо інше не передбачене законом».

Перспективним напрямом подальших досліджень є розвиток поняття процесуальної компетенції суб'єктів публічного адміністрування як основи їх адміністративної процесуальної правосуб'єктності.

Список використаної літератури:

1. Стратегія розвитку наукових досліджень Національної академії правових наук України на 2016–2020 роки. *Національна академія правових наук України*. URL: <http://www.apnu.kharkiv.org/doc/strategiya.pdf> (дата звернення 19.07.2019).
2. Деякі питання реформування державного управління України : розпорядження Кабінету Міністрів України від 24 червня 2016 р. № 474-р. *Офіційний вісник України*. 2016. № 55. Ст. 1919.
3. Кодекс адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 р. № 2747-IV. *Офіційний вісник України*. 2005. № 32. Ст. 1918.
4. Адміністративно-процедурний кодекс України від 03 грудня 2012 р. № 11472. Доступ із інформ.-правової системи «ЛІГА-ЗАКОН».
5. Про звернення громадян : Закон України від 02 жовтня 1996 р. № 393/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 47. Ст. 256.
6. Адміністративне право України : підручник / за ред. Т.О. Коломоєць. Київ : Істина, 2012. 528 с.
7. Великий юридичний енциклопедичний словник / за ред. Ю.С. Шемшученка. Київ : Юридична думка, 2012. 1020 с.
8. Адміністративне судочинство / за ред. Н.Б. Писаренко. Харків : Право, 2016. 312 с.
9. Голосніченко І.П. Адміністративний процес : навчальний посібник. Київ : ГАН, 2003.
10. Адміністративна юрисдикція. URL: <http://www.ukrreferat.com/index.php?referat=48910&pg=2> (дата звернення 19.07.2019).
11. Компетенція і повноваження Президента України. Навчальні матеріали онлайн. URL: https://pidruchniki.com/1931071046913/pravo/kompetentsiya_povnovazhennya_prezidenta_ukrayini (дата звернення 15.07.2019).
12. Теорія держави і права : підручник / за ред. О.В. Петришина. Харків : Право, 2015. 368 с.
13. Про виконавче провадження : Закон України від 02 червня 2016 р. № 1404-VIII. *Офіційний вісник України*. 2016. № 53. Ст. 1852.
14. Про державну службу : Закон України від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII. *Офіційний вісник України*. 2016. № 3. Ст. 149.
15. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. *Офіційний вісник України*. 2010. № 72/1. Ст. 2598.
16. Щодо офіційного тлумачення ч. 2 ст.55 Конституції України та ст. 248-2 Цивільного процесуального кодексу України : рішення Конституційного Суду України від 25 листопада 1997 р. № 6-зп. *Офіційний вісник України*. 2003. № 28. Ст. 1377.

Logvynenko A. O. Procedural proceedings of subjects of public administration: satisfaction and prospects of development

The article is devoted to the definition of a single category that would cover the legal personality of the subjects of public administration in both judicial and extrajudicial activity, to determine the principles for applying this category to the extrajudicial activity of the abovementioned

subjects, to formulate on this basis proposals for the improvement of the current administrative legislation.

It is substantiated that the procedural competence of public authorities in extrajudicial administrative jurisdictional proceedings should be considered not only from the point of view of the totality of their rights, duties and powers in these proceedings, but also to include legal personality as an ability to participate in these proceedings.

It is determined that there are grounds for systematizing the competence of subjects of public authority on the basis of the sphere of its implementation and the legal nature of the norms of law in which it is fixed: material and procedural. The procedural competence defines the competence of the subject of public authority in a particular jurisdictional administrative proceeding. It is indicated that at the same time, the provisions concerning the relationship between the categories of "powers", "sphere of jurisdiction", "functions" can be applied also to competences in procedural legal relations. Consequently, it is proved that the competence of the subject of public authority can be regarded as the basis of its legal personality not only in material administrative legal relations, but also in procedural.

It is substantiated that in order to consolidate the procedural competence of the subjects of public administration in extrajudicial administrative jurisdictional proceedings, in particular, proceedings on the consideration of complaints, it is necessary to amend the part 1 of Article 16 of the Law of Ukraine "On Appeal of Citizens", setting it as follows: "The subject of consideration of a complaint against an action or decision of a body of state power, a body of local self-government, an enterprise, institution, organization, association of citizens, the media, an official is higher in the order of submission of the authority or official, unless otherwise provided by law".

It is also determined that the perspective direction of further research is the development of the concept of procedural competence of subjects of public administration as the basis of their administrative procedural legal personality.

Key words: subjects of public authority, jurisdictional activity, non-jurisdictional activity, procedural competence, legal status.